

KYYHKYNYNEN



Kyyhkynen 4/2011

- | | | | |
|----|-------------------------------|----|---|
| 3 | PÄÄKIRJOITUS | 15 | RASVAKUDOKSESTA, SEN
PUUTTUMISESTA JA
EMPAATISESTA KIRJOITUSKÄYTÖKSESTÄ |
| 4 | PUHEENJOHTAJISTON AVAUTUMINEN | | |
| 5 | HYY:STÄ PÄIVÄÄ | 17 | VIERASMAA: HENGELLISET LÄSKIT |
| 6 | SUURI HUIPUTUSYKSIKKÖ? | 18 | GRASSO QUATTRO STAGIONI |
| 7 | MÄSSÄILIJÄN OPAS JERUSALEMIIN | 19 | OIKOTIE ONNEEN |
| 9 | SUPERFOOD = SUPERNOOB?! | 20 | MIETTEITÄ
VIRVOITUSJUOMATEOLLISUUDESTA |
| 10 | LÄSKI ON SYNTIÄ | 21 | RETROPELIKORNERI X2 |
| 12 | ATLETICO LÄSKI | | |
| 14 | MUSAPLEKSIT | 23 | SARJAKUVAT |

Tilaa nyt Kotimaa-lehti opiskelijahintaan -50%!

HALUATKO perehtyä kirkon ja seurakuntien tilanteeseen?

TAHDOTKO pysyä ajan tasalla kirkkopolitiikan kiemu-
roista, päivän polttavista puheenaiheista
ja vallitsevasta mielipideilmastosta?

KAIPAATKO tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan **tuore ja monipuolinen tietolähde**. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua **arvoista**, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat.

Hyödynnä
etusi!

12 kk
59€
(norm. 118€)



TILAUKSET

Soita p. 020 754 2333
Kotimaa-yhtiöt asiakaspalvelu ma-pe klo 8-16
Lankaverkosta: 8,21 senttiä/puhelu + 6,9 senttiä/ minuutti,
Matkapuhelimesta: 8,21 senttiä/puhelu + 14,9 senttiä/ minuutti

Lähetä sähköpostia
tilauspalvelut@kotimaa.fi
Mainitse viestissä tarjoustunnus KY11

PÄÄKIRJOITUS: RAKKAILLE LÄSKIPÄILLE

Vuoden kierto lähenee epäluonnollisuudessaan loppuaan ja samaa rohkeneen sanoa myös kansakuntamme terveysintoilujen aaltoiluista. Ikaikainen pyrkimyksemme ylläpitää terveyttämme ja hyvinvointiamme lähestyy taas kohti tuota sekularisoituneelle maailmankansalaiselle suurta mässäilyjuhlaa, joulua. Kun kiloja on kartutettu sen puoltakymmentä ja mitä uniikkeimmat ja eriskummallisimmat lahjavuoret on jaettu, koittaa viimein kevätkausi: on taas aika kulutuskrapulan ja sodanjulistuksen läskejä vastaan.



Terveystiedon oppikirja tietää sanoa läskistä sen verran, että kyseessä on eräs tukikudoksiimme kuuluva keskeinen tekijä, jonka läsnäolo kehossamme on välttämätön. Onkin huvittavaa, että samainen eeos toteaa läskin olevan olennainen aines naishormonin tuotannossa. Naisväki saisi siis olla huolelta pienen rasvakerroksen kanssa. Homman lähtiessä käsistä mieskin saa jo likaisiksi legendoiksi muodostuvat man boob-sit. Läski-ystävystämme tulee siis ongelma vain, kun sitä on liikaa, ei silloin, kun sitä on.

Keskeinen ongelma ympärillämme ei kuitenkaan ole läski vyötäröllämme, vaan läski päässämme. Ylpeyden ja narsismin yhdistyessä menestyspaineisiin joudumme kehittämään egollemme niin paksun persoonallisen läskikerroksen, ettei siitä mene lävitse mikään kehittävä saati kriittinen puheenvuoro kanssaihmiseltä.

Sanonta ”lihavat on leppoisia” aktualisoituu nykyään aniharvoin. Kuitenkin kuka tahansa meistä itsekkäistä ihmisistä voisi alentaa tuota egoihratasoaan ja ottaa niiden kanssa vähän lunkimmin. Välillä itseämme koskevat asiat soisi laittaa läskiksi ja antaa tilaa virheilleen sekä omalle vajavaisuudelle. Tämä lienee hyvä muistaa myös näin vuoden loppupuolella – eritoten joulun lähestyessä.

Lähdetään siitä, että olemme kaikki hivenen pläsejä ja otetaan vakavatkin asiat vähän leppoisemmin, niin jää energiaa käsitellä elämää itsessään ja oppia siitä. Tämä olkoon samalla allekirjoittaneen testamentti ja vuoden 2011 viimeisen Kyyhkynen alkupyrahdyks. Kiitos ja kumarrus.

Joonas Rajatalo, päätoimittaja

Kyyhkynen

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853 • 158 vuosikerta • ISSN 0356-2247
<http://www.tyt.fi> • kyyhkynen@tyt.fi

Päätoimittaja: Joonas Rajatalo
(joonas.rajatalo@helsinki.fi)
Toimitussihteeri: Raakel Koittola
(raakel.koittola@helsinki.fi)

Kansitaiteilija: Johan Talja

Toimitustiimi: Annastiina Metsola, Anna Mäkituomas,
Antti Virnes, Antti Virtanen, Hanna Peuraniemi,
Matias Koponen

Freelance-toimitus: Antto Hinkkanen, Alekski Majuri, Antti Piirainen, Ilari Lahtela, Joonas Lindström, Niko-Pekka Korkee, Saara Nykänen, Pyry Paananen, Heidi Rautalahti.

Ilmoitusmyynti: Isto Peltomäki, Johan Talja, Simo Lemmetyinen
(talous@tyt.fi)

Vuosikerta 13 € • Tilaukset: kyyhkynen@tyt.fi
Irttonumeron arvo 3 €
Toimituksen osoite: TYT / Kyyhkynen,
PL 33, 00014 Helsingin yliopisto
Painos 1600 kpl • Painopaikka: Kopio Niini Oy, Helsinki

PUHEENJOHTAJISTON AVAUTUMINEN

Vuoden 2011 viimeisen Kyyhkysen kolahtaessa postilaatikoihin ja tiedekunnan ala-aulaan on myös TYT:n hallituksen toimivuosi lähenemässä loppuaan. Puheenjohtajisto ei voisi olla ylpeämpi kuluneen vuoden hallituksen jäsenistä ja toimihenkilöistä. Tuore toverineuvosto on järjestäytymiskokouksessaan valinnut uuden ja intoa puhkuvan hallituksen vuodelle 2012. On hienoa huomata, että opintoajan rajauksista huolimatta järjestötoimintaan löytyy osaavia ja innokkaita ihmisiä vuodesta toiseen. Vanha hallitus voi tyytyväisenä eläköityä joululoman merkeissä – vaikka varsinaisesti vastuuvapaus hallitukselle myönnetään (toivottavasti) vasta ensi keväänä.

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen hallintorakenne saattaa vaikuttaa ensi alkuun hyvin byrokraattiselta ja jähmeältä. Sitä se joiltain osin ehkä onkin. Puheenjohtajistolla onkin tänä vuonna mennyt hetki jos toinenkin yhdistyksen koukeroihin ja tradition tutustuessa, saati sitten toverineuvoston jäsenillä, joiden tehtävänä on asettaa suuntaviivat hallituksen toiminnalle ja valvoa että niitä yhdistyksen sääntöjen puitteissa sitten noudatetaan.



Tiedekunnan kirjasto lahjoitti TYT:lle mahtavan kokoelman vanhoja Kyyhkysii. Olkkarin kirjahyllyssä on nyt luettavissa lähes jokainen numero vuodesta 1965 tähän päivään asti. Vanhoja numeroita lukiessa on hauska huomata, kuinka silloiset toimijat (joiden joukossa on muuten tunnistettavissa nimiä niin nykyisiltä piispanistuimilta ja professorien oppituoleilta) pohdiskelevat samoja järjestötoimintaan liittyviä kysymyksiä kuin tänä päivänä. Paljon on muuttunut, mutta paljon pysynyt samana. Ehkä perinteikäs ja monipolvinen hallinto on osaltaan vaikuttanut siihen, että samat kysymykset ovat tärkeitä sukupolvesta toiseen – jäsenistön tavoittaminen, edunvalvonta ja laadukkaan toiminnan järjestäminen ovat olleet yhdistyksen sydämen asioita jo pitkään.

Hallitusvuoden loppusuoralla on tärkeää, että asiat hoidetaan kunnolla loppuun asti seuraavan vuoden toimijoita ajatellen. Koko hallintorakenne on mukana turvaamassa tiedon- ja perinteensiiirtoa sekä varmistamassa omalta osaltaan asioiden järjestymistä ja toteutumista. Kukaan ei tee asioita yksin, vaan taustalla on aina muiden toimijoiden ja hallinnon tuki.

Puheenjohtajisto haluaa toivottaa viimeisen avautumisensa puitteissa Kyyhkysen lukijoille rauhallista joulua. Joulupöydän ääressä pääsee tämäkin parivaljakko viimein vetämään läskiksi.

Tapio Leinonen, puheenjohtaja

Niilo Toivonen, varapuheenjohtaja

HYYS:TÄ PÄIVÄÄ!

- PITÄÄKÖ OLLA PIKKASEN PLÄSKI?

HY:n hallitus muodostetaan melkoisten poliittisten neuvottelujen tuloksena. Ensi vuoden tilanne on varsin mielenkiintoinen. Ylioppilaskunnan hallituksen muodostavat vuonna 2012 ainoastaan poliittisesti sitoutumattomien ryhmien (HYAL, eli ainejärjestöläiset, osakunnat, sekä lääkkislaisten, oikislaisten ja kv-opiskelijoiden ryhmittymä HELP) edustajat jättäen poliittiset ryhmät oppositioon. Viimeksi kun näin pääsi 1960-luvulla tapahtumaan vallattiin Vanha ylioppilastalo ja hallitus kaatui. Jännityksellä pääsemme seuraamaan millaista oppositiopolitiikkaa poliittiset ryhmät tekevät, ja toisaalta millaisia päätöksiä sitoutumattomat ryhmät päätyvät tekemään.

Reilun kolmen vuoden ajan olen toiminut HYY:ssä erilaisissa toimielimissä ja seurannut päätöksenteon prosesseja. Harhaluulot vaikutusvallasta syntyvät helposti, mutta tasapainon ylläpitämiseksi ne myös katoavat nopeasti. Päätöksiä tehdään ja muutosta tapahtuu, mutta harvoin taustalla on yhden ihmisen saati sitten edes yhden ryhmittymän vaikutusvalta. Vaaditaan kompromisseja ja vaikeimmissa päätöksissä mahdollisesti monimutkaisiakin kuvioita jotta saavutetaan tavoitteet.

Muutaman vuoden takaisissa eduskuntavaaleissa kohahdutti SAK:n vaalimainos, jossa läski porvari syö kansan ruuat ja nauraa päälle kun eivät työläiset edes tajunneet äänestää muutoksen puolesta. Olen päätenyt siihen, että ihmisen perusluonteeseen kuuluu vallantunteen kaipuu, johon liittyy tarve olla ryhmässä joka on jotain toista ryhmää parempi, edistyneempi tai eettisempi. Jossain syvällä on halu olla läski porvari edes jollain tasolla tai jossain kontekstissa. Eri asia luonnollisesti on toteuttaako läskiyttään kehittämällä itseään vai alistamalla muita.

On tietysti mahdollista, että kuluneet kolme aktiivivuotta ovat etäännyttäneet minut kaikesta normaalista ja siitä millaisia ihmiset oikeasti ovat.

Ilolla ja rauhallisella mielen siirryn hallitustehtävistä graduni pariin muutamia läskikokeuksia rikkaampana. Meille olkoon kunniaksi, että ensi vuoden hallituksessa on peräti kolme teologikollegaa ajamassa opiskelijoiden etua toivottavasti koulutuksemme tarjoaman laaja-alaisen ja monitieteisen rakentavuuden ja suvaitsevaisuuden oppeja hyödyntäen.

Saara Nykänen, HYY:n hallituksen jäsen



KANSAINVÄLINEN HUIPUTUSYKSIKÖ?

Let's face it. Meitä kusetetaan.

"Tiedekunta tarjoaa opiskelijoilleen korkeatasoista opetusta. Se on valittu valtakunnalliseksi korkealaatuisen koulutuksen yksiköksi kaudeksi 2007-2009. Helsingin yliopiston opetuksen lautapalkinnon tiedekunta on saanut vuosina 2004, 2005 ja 2006."

Ihanko totta? Tiedekunta, jossa opiskelijoiden ja opettajien suhde on sekä lukumäärällisesti että laadullisesti huonoimpia koko Suomen yliopistolaitoksessa? Tiedekunta, jonka opiskelijat muodostavat Ylioppilaiden Terveystieteiden mielen-terveysongelmien osaston suurimman asiakasryhmän? Tiedekunta, jonka selitysoopin professori kokee edelleen tarpeen ohjelmallisesti syrjiä miespuolisia opiskelijoita puheenvuoron jaon suhteen, vaikka tänäkin vuonna valituista opiskelijoista 59 % oli jo naisia? Tilanne on tasa-arvoinen, mikäli luku olisi toisin päin, vinoutunut ja vaatisi toimenpiteitä.

Tiedekunta, jonka tunnettu professori kuuluu ylpeästi kommunistisen Kiinan valtion kontrolloiman protestanttien neuvoston liiton teologikoulutusohjelmaan? Samaisen liiton kouluttamat pastorit ovat surullisen kuuluisia rekisteröimättömien eli vapaiden seurakuntien ja kirkkojen kavaltamisesta viranomaisille, valtiollisen terrorin harjoittamiseksi. Tiedekunta, jonka peruskursseilla opettajat sangen markkinahakuisesti käyttävät luentoaikaansa kaupittelemalla omia, viitteillä varustamattomia kirjojaan hyväuskoisille ensimmäisen vuoden opiskelijoille "alan perusteoksina, jotka kannattaa omistaa"? Tiedekunta, joka ansiokkaasti käyttää voimavarojaan hankkiakseen jos jonkinlaisia tunnustuksia omasta laadullisuudestaan, mutta laatu-tietoisuudessaan silti kieltäytyy hyväksymästä sellaisten epä-tieteellisten tuppukylien kuten Cambridgen kandidaatintutkintoja teologisen laadun valvonnan nimissä?

Dekaanin jokavuotisesta vuosijuhlien hengennostatuspuheesta huolimatta todellisuus on kaikkein kauhein. MEISSÄ EI OLE MITÄÄN KOVIN ERITYISTÄ. Opetusohjelmaan vuosittain ilmestyvien pseudo-opintojen lisäämisellä ja kurssien suoritusjärjestyksen tiukentamisella ei ole suuremmin merkitystä: Me pysymme silti hieman tylsän ja epäkiinnostavan pohjoismaan keskinkertaisena yliopiston teologisen tiedekuntana, vaikka kuinka Suomen Akatemia keksisi ehtimiseen hännänkohotustitteleitä nettisivuille laitettavaksi. Tosiasian myöntämällä voisi hylätä nurkkakuntaisen puolustusmentaliteetin ja alkaa ihan oikeasti etsiä yhteyttä muihin yliopistoihin ja kansainväliseen akateemiseen maailmaan. Nöyryyshän on tunnetusti kardinaalihyve, joka sopii kaikille teologeillekin.

Teologianarkisti



Herään eräänä kylmänä marraskuisena yönä kalvavaan nälkään. Retki jääkaapille on tuttu pettymys, joten ei auta muu kuin pakata kimpsut ja kampsut ja lähteä jonnekin syömään. Tähän nälkään tarvitaan nuudelipussia vahvempia aseita. Päätän lähteä katsastamaan, millaista ruokaa tarjoillaan Jerusalemissa. Jos se vaikka helpottaisi nälkää.

Tässä siis, ystävä hyvä, erään nälkäisen tarina: *Mässäilijän opas Jerusalemiin*, joka vastaa jokaisen mieltä vaivaavaan kysymykseen: ”Kannattaako Jerusalemiin lähteä syömään?”

Helsinki-Vantaalta neljän tunnin lennon jälkeen Tel Avivissa

paistaa lämpimästi aurinko ja ruokamainoksetkin ovat kuin heprean loppudentistä; vain vokaalit puuttuvat. Finnairin tarjoama sapsuska ei riitä täyttämään mässäilijän vatsaa, joten jos hotelli sattuu olemaan Jerusalemissa, kannattaa matkan varrella pitää kahvipaussi. Täkäläinen kahvi on aivan toista luokkaa kuin suomen sumppi: yksinkertaisesti jumalaisia.

Ensikosketus pyhän maan mättöön

Perillä Jerusalemissa on hyvä ensimmäiseksi tutustua seutuun ja tietenkin ruokaan. Uutuuttaan kiiltävä moderni raitiovaunu vie kätevästi ja ilmaiseksi keskustaan tai vaikka Vanhaankaupunkiin. Ravintoloita löytyy keskustasta

miltei joka kadunkulmasta ja joka makuun, joskin kosher-McDonalds sijaitsee vähän kauempana. Ensimmäisenä testivuorossa on paikallinen kebab, shawarma. Hinta on suurin piirtein sama kuin perus rullakebabilla Suomessa. Valuuttana Israelissa on (uusi) sekeli, joita mahtuu yhteen euroon vähän alle viisi ja testi-shawarmalle kertyi hintaa 35 sekeliä eli vähän alle 7 euroa. Makuelämys onkin sitten koko hinnan arvoisen. Shawarma on käytännössä lätty, jonka väliin tulee yleensä maistuvaa lampaan lihaa, falafelia tai kanaa, hummusta ja oman maun mukaan tulista kastiketta ja kasviksia. Vaihtoehtoja on runsaasti. Taas painitaan ihan eri sarjassa suomalaisen ruuan kanssa.



Jos matkalla haluaa syödä ihan tosissaan, on syytä turvautua hotellin buffettiin. Itse asiassa sanoisin, että älä lähde matkalle ilman sitä! Jo ensimmäisenä iltana nälkäisen matkustajan leuka loksahattaa auki päivällistarjonnan laajuudesta. Pöydät ovat vääränään herkkuja. Ruokaa on niinkin ylenpalttisesti, että jo pelkästään jokaista sorttia kokeilemalla lautanen täyttyy kukkuroilleen. Vaikka Jerusalemissa muuten noudatetaankin tarkasti juutalaisia perinteitä, matkailijan mässäilyä eivät kosher-säädökset hidasta. Buffetista turisti saa lapata lautaselleen vapaasti kaikkea ilman, että vihainen rabbi ryntäisi syyttävästi paikalle.

Ruuan laskeuttamisen vinkkejä

Jerusalem ei ole altaalla löhöämistä varten, sillä koko maassa on niin paljon upeaa ja mielenkiintoista nähtävää varsinkin teologeille. Monet

”Vaikka Jerusalemissa muuten noudatetaankin juutalaisia perinteitä, matkailijan mässäilyä eivät kosher-säädökset hidasta.”

matkanjärjestäjät tarjoavat erittäin kattavia retkipaketteja, joita suosittelen enemmän kuin lämpimästi. Hotellin runsas, makeisiin herkkuihin ja upeaan kahviin keskittyvä aamiainen auttaa jaksamaan, mutta tankkauksesta kannattaa huolehtia retkilläkin. Tämä on hyvä pitää mielessä, sillä upeilla rauniokummuilla, kuten Lakisissa, Hasorissa, Danissa tai Seforiksessa ei ole tarjottu ruokaa yli tuhanteen vuoteen. Onneksi tienvarren huoltamot tarjoavat sangen hyviä eväitä.

Nenä ja silmät seuratkoon paikallisia

Jerusalemissa Jeesuksen jalanjälkiä ja ristintietä seuratessa mieleen voi tulla enemmänkin halu paastota, kuin ajatella ruokaa. Näkymät ja kirkot matkalla Öllyvuorelta Getsemanen ja Pietarin Kukonlaulun kirkon kautta aina Pyhälle Haudan kirkolle asti ovat unohtumattomat, vaikkakin ikävästi turismin kynsissä. Nälkäiselle on kuitenkin tarjolla yksi jos toinenkin kuppila. Hinnat ovat samaa 35 sekelin luokkaa, mutta juoman kanssa. Yleinen mässäilijän ohje, ”kannattaa

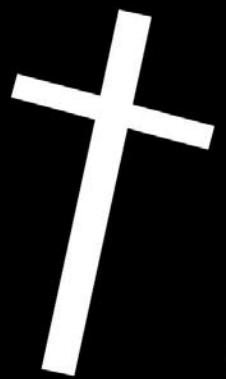
suunnata sinne, missä paikalliset käyvät”, pätee Jerusalemissakin eli mene sinne, missä ruokalistoiissa lukee vain hepreaa. Näistä paikoista saa vain 20 sekelillä sekä parempaa shawarmaa että juotavaa.

Yhteenvetona: ruoka Jerusalemissa oli pala taivasta, mutta syntisen hyvää. Pyhiinvaelttuani niin Jerusalemissa kuin Gennesaretinjärven tienoilla palaan kotiin kyläisenä. Oli nälkä sielussa tai vatsassa, suosittelen käymään Jerusalemissa.

Nälkä lähti, mutta kotona vaaka näyttää kolmea kiloa lisää. Perhana.

Teksti & kuvat: Aleksi Majuri

Raamattu-
matkailijoiden
Matkapaikka



Nyt netissä

matkapaikka^{FI}

SUPERFOOD = SuperNOOB?!

Mitä yhteistä on ruoalla, nuoruuden kiimalla ja länsimaisella ihmisellä? Ah-dinko. Joko sitä yhtä ei saa tai sitä yhtä ei osata pukea sanoiksi. Tällöin perustetaan ryhmä – lahkoudutaan.



Huomasin jokin aika sitten sivun Facebookissa nimeltä Länsimaisen ihmisen ahdinko. Liityin

oitis ryhmään. Se, että joku vakavasti tai vähemmän vakavasti haluaa jakaa julkisesti tunnontuskiaan jäätelöpuikon liian hankalasta suklaakuorutuksesta, jota ei saa kerralla suuhun, kun maailmassa yli 800 miljoonaa ihmistä elää nälässä, on jotain makaaberin ällistyttävää. Samalla se kertoo jotain tämän ajan ja paikan (hienosta) mustasta huumorista. Ruokailu kiihottaa mieliä.

Hämentävä ryhmittymä syntyi taannoin myös superfoodien ympärille. Ryhmä on tällä kertaa, surullista kyllä, täysin tosissaan. Hopeaan sijoittaminen ja näennäisterveyssyöminen lyöttäytyivät erikoisella tavalla yhteen. Ajankohittaisen kakkosen tv-reportaasi esitti porukan vähintäänkin outona lahkona rakkaudennälkäisten lukioloikkareiden ja hippien sekoituksena, eikä keskustelupalsoilla kielteisiä kieliä pidätelty. Tyhmiltä otetaan rahat pois – aina.

Superfoodien kuvailussa käytetään samoja sanakäänteitä, joita voi löytää perinteisesti new age henkisestä materiaalista. Vakuutteluja, poeettisia perusteluita ja tulosten romantisoimista. Mystifoidut mayjojen synnyinseuduilta pohjolaan asti rahdatut goji-marjat ovat ennen kaikkea ekologinen lisärasite. Luulitko superterveellisen olevan superympäristöystävällistä lentokuljetuksineen ja muovikääreineen?

Antavatko superfoodit meille lopulta mitään uutta, muuta kuin huvittavat rouvainkerhon lailla hurautaneet hopeateinit? Pohjoismaiseen ruokavalioon ja geenipooliin istunevat paremmin antioksidanteineen kotimaiset ikiaikaiset mustikat, mansikat, puolukat, tyrnit – ah mesikämmenen, hillan ja vatun nektarin lailla helmeilevät Kalevalan kunnailta kaivetut aarteet. Muuallakin osataan retoriikkaa.

Olisi liian helppo sanoa, että länsimaisen ihmisen ahdinko konkretisoi tuu mitä eriskummallisimmin keinoin, koska emme enää kärsi selviytymistämme välittömästi haastavista tehtävistä. Kuitenkin samanmielisten yhteen kokoontuminen ja tavoitteiden jakaminen tuovat meille tyydytystä, olkoon kaiken takankin vain ryhmä supernoobeja.

Pyöräillessäni kesällä keskustaan Töölönlahden työmaan kautta, ohitin aina pätkän työmaaseinää. Lauta-aitoihin oli taiteltu eri tyyleillä katutaidetta ja mietelauseita. Eräs kuului: ”Länsimaiset ihmiset syövät laihtuakseen.” Loput voitte käydä itse lukemassa.

Kolumnisti: Heidi Rautalahti

LÄSKI ON SYNTIÄ

Varoitettiinhan siitä:

älkää syökö tai te kuolette.

**Mutta kun se maistui niin
saatanan hyvälle.**

Harva jaksaa enää puhua synnistä. Synti ei nimittäin ole enää vuosikymmeniin ollut osa keskivertoihmisen kokemusmaailmaa. Saatamme potea huonoa omaatuntoa ja tuntea toimineemme väärin, mutta syntiseksi emme itseämme enää koe. Silti meillä on psykologinen tarve käsitellä omaa vajavaisuuttamme ja epäonnistumisiamme.

Läski on inhimillisen vajavaisuuden symboli siinä missä muodista mennyt syntikin. Siihen liitetään voimakkaita syyllisyyden tuntemuksia ja kokemus omasta epäonnistumisesta. Heikkous ja epätäydellisyys tulevat lihaksi läskissä. Läskistä puhuminen on siis ajanmukainen tapa käsitellä omaa vajavaisuuttaan. "Ah, että mä oon lihonut!" on moderni synnintunnustus, johon kaivataan vastaukseksi vastuusta vapauttavia sanoja. "Älä höpise, hyvältäähän näytät. Kaikki lihoo kesällä."

Perinteestä nykytilaan

Kristillisessä perinteessä on ajateltu, että lihallinen heikkous ja kehnot taipumukset ovat osa lankeemuksen jälkeistä ihmisluontoa. Jokin meille

”Käsitys taipumustemme syystä tai alkuperästä on ehkä muuttunut, mutta yksilön ja tähän vaikuttavien voimien välinen jännite on ennallaan.”

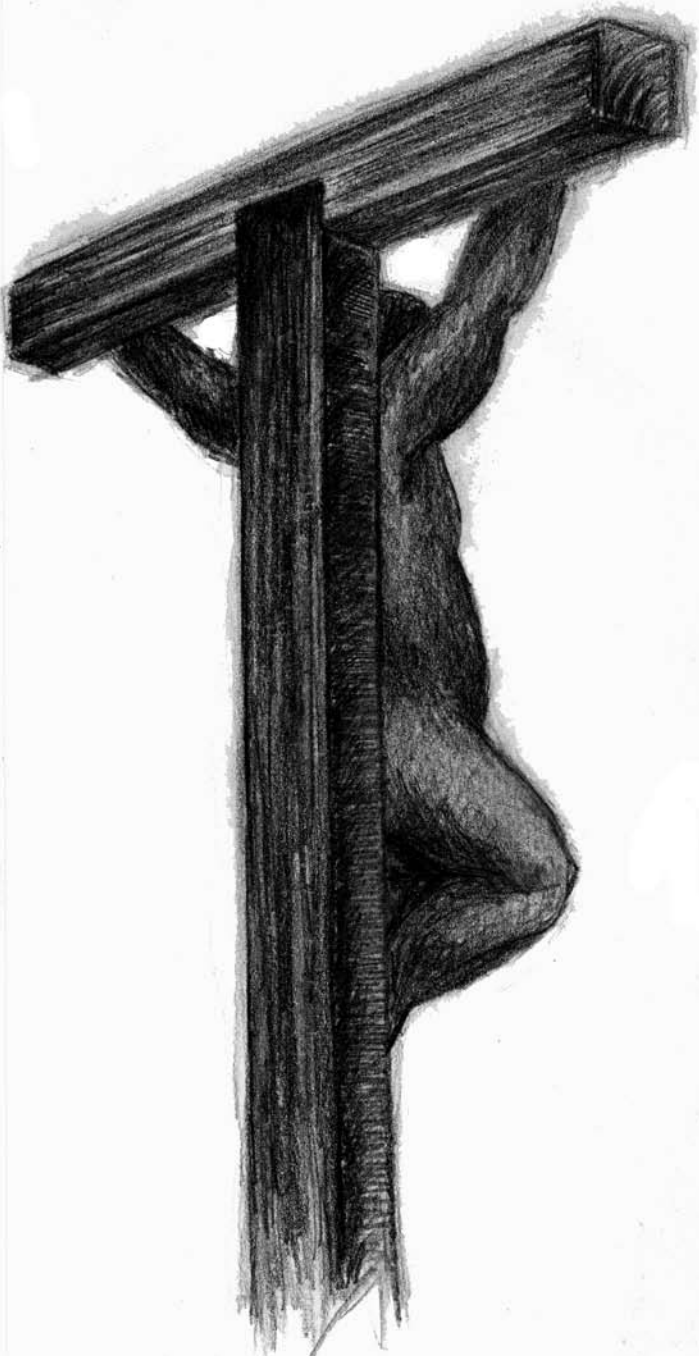
käsittämätön voima houkuttaa meitä irstailun, väkivaltaisuuden ja mäsäilyn kaltaisiin kohtuuttomuuksiin. Kyse on paradoksista: teemme asioita, joita samanaikaisesti haluamme ja emme halua. "Synti" ja "perisynti" olivat kristillisen kulttuurin piirissä pitkään selitysvoimaltaan parhaat käsitteet, joilla näitä paheellisia taipumuksia voitiin sanallistaa.

Nykykäsityksen mukaan taipumuk-siamme ohjailevat geenimme sekä ympäristö, jossa elämme. Perimän lisäksi esimerkiksi kasvatusta vaikuttaa suuresti siihen, millaisiksi halumme ja taipumuksemme muovautuvat. Väkivaltarikollisten perhetausta on useimmiten väkivaltainen; toisaalta geenit voivat altistaa aggressiiviselle ja impulsiiviselle käyttäytymiselle. Läskin osalta tilanne on täsmälleen sama. Ravitsevan (eli rasvaisen ja makean) ruoan himo on ohjelmoitu geeniperimäämme, ja ympäristömme tarjoilee loputtomasti mahdollisuuksia tyydyttää tämä himo. Karkkihyllyt notkuvat pienimmässä-

kin putiikissa ja mäkkäri myy suolaa ja rasvaa aamuviiteen. Kasvatuksen merkitystä ei myöskään pidä aliarvioida: läskitkin lapset muistuttavat poikkeuksetta vanhempiaan.

Käsitys taipumustemme syystä tai alkuperästä on ehkä muuttunut, mutta yksilön ja tähän vaikuttavien voimien välinen jännite on ennallaan. Oppi perisyynnistä kertoi, että tämän hetkinen kurjuutemme johtuu itse asiassa esivanhempiemme lankeemuksesta myyttisessä menneisyydessä. Tästä huolimatta yksilö oli itse vastuussa Jumalalle pahoista teoistaan, siis niistä samoista, joiden perimmäinen syy oli kokonaan toisten ihmisten tekemissä vääryyksissä. Läskiin liittyy sama problematiikka. Pikaruokalassa ranskalaisia suuhunsa ahtava läski on saanut rasvanhimonsa geneistään, ruokailutottumukset kotoaan ja mahdollisuuden polkuhintaan roskaruoakaan ympäröivältä yhteiskunnalta. Tästä huolimatta hän raahaa läskiensä raskasta taakkaa itse. Se taakka painaa kuin synti.

”Läski on inhimillisen vajavaisuuden symboli siinä missä muodista mennyt syntikin”



Ehjä läski

Läski on hinta, jonka makamme väärillä tavoilla hankitusta mielihyvystä. Läski asuu meissä. Se on osa meitä, mutta silti jotakin meistä erillistä. Laskimme estävät meitä rakastamasta itseämme. Mitä tällöin tarkoittaa, että rakastaa lähimmäistä niin kuin itseään? Pahimmillaan läskin palkka on kuolema.

Entä ilosanoma? Mikä taho julistaisi yhteiskunnassamme, ettei ihmisen arvo riipu hänen läskeistään? Ettei ketään arvioida lainkaan hänen ulkomuotonsa perusteella? Onko tällaista tahoja olemassa, vai syntykö se ehkä vasta, kun joku alkaa uskoa asian olevan näin?

Teksti: Antto Hinkkanen //

Kuvitus: Anna Mäkituomas

TULE MUKAAN TOIMINTAAN!

CHANGEMAKER

▶ Liity **CHANGEMAKERIIN** ja muuta maailmaa: www.changemaker.fi

▶ Tilaa **KIRKON ULKOMAANAVUN** uutiskirje tai tule vapaaehtoiseksi: www.kirkonulkomaanapu.fi

KIRKON ULKOMAANAPU

ATLETICO LÄSKI

– sopivasti lihava mieli, sopivan lihavassa ruumiissa

Urheilu voi olla muutakin kuin äärimmäistä maksimisykkeen metsästystä: ikuista taistelua ihmisen hedonistisia viettejä sekä yhteiskunnan velvoittavien esteettisten ihanteiden välillä.

Teologi jos kuka tietää ja osaa arvostaa oikean mielenlaadun merkitystä tuosta sielumme heiveröisen tempelin hoidosta. Otetaanpa esimerkiksi reipas urheilullinen nuori aikuinen akateemikko. Arkisen aherruksen vastapainoksi tarvitaan hyvää, mahdollisimman tehokasta liikuntaa. Vaihtoehdoksi tälle sopivat hyvin siis ultimaattiset ryhmäliikunnan muodot body combatista aina liukuhihnajuoksenteluun.

Itse harrastamisen tulee tapahtua tarkasti rajatussa tilassa. Pois se meistä, että kävelisimme paikalliseen liikuntapalveluita tarjoavaan yritykseen! Onhan Sali kerrostalon 5. kerroksessa. Portaita kävellessähän voi tulla lievä hiki. Hyötyliikunta on hyödyllistä, muttei tehokasta. Sopimus, joka liikunta-alan yrityksen kanssa tehdään, on sitten pyhä. Kun kerran on maksettu puoleksi vuodeksi kalliit salimaksut, siellä ollaan veren maku suussa vaikka rakas isoäiti saisi sydänkohtauksen.



Esitummennettua läskiä

Älyllinen toiminta kärsii tutkitusti ilman kunnollista ja haastavaa fyysistä liikuntaa. Kuinka on tapauksen laita, kun liikuntaa harrastetaan dogmaattisen tehokkuusajattelun talutusnuorassa? Tämä on omiaan kasvattamaan sitä työ- ja sosiaalisella kentällä jo ennestään hankittua kuplaa otsassa. Toisessa ääripäässä taas äärimäinen laiskuus ja läskeily. Urheilu ja liikkuminen ovat jo sanoina kirottavia ja saatanasta. Kuitenkin halu liikkua voi olla, mutta salille on turha änkeytyä rantaleijonien katsellessa 5 kg:n painojen kanssa ähisevää läskiä kuin savannien esikuvansa pulskaa virtahepoa. Nämä pelot ja ennakkoluulot ovat

” Kuitenkin halu liikkua voi olla, mutta salille on turha änkeytyä rantaleijonien katsellessa 5 kg:n painojen kanssa ähisevää läskiä kuin savannien esikuvansa pulskaa virtahepoa.”

omiaan luomaan pelkoja itsestään huolehtimisen saralla. Tämän pelon ilmapiirin luominen lienee aloitettu jo varhain koulun liikunnantuntien kauhuissa ja niissä pakollisissa hippohiihdossa, joissa vanhempien odotukset raukesivat tönkkölumeen.

Tasapainoa kehiin

Myös taloustiede, aikamme seksikkäin tieteesarka (heti luonnontieteiden jälkeen), tavoittelee tasapainoa. Onkin ihmeellistä, että ajaudumme usein ääripäihin kehoamme ja mielestämme huoltaessa. Molempiin haetaan lääkettä eri tohtoreilta, vaikka oireisiin auttaa loppupeleissä sama hoito. Tasapaino näiden

” Mielen ja sen kaikkien prosessien leppoisa läsnäolo saattaa kehittää tehokkaintakin liikuntaa tehokkaammin.”

kahden välillä lienee monelle teon tasolla suurin haaste.

Kirjoittajan omakohtaiset empiiriset kokeet ovat kuitenkin opettaneet sopivasti lihavan mielen läsnäolon tehokkuuden suhteen tuovan pitkällä aikavälillä paljon miellyttävämpiä ja antoisampia kokemuksia urheilun sekä muun liikunnallisen toiminnan kannalta. Tämä mielenlaatu ilmenee parhaiten tekemällä urheilusta astetta kevyempää ja sosiaalisempaa, käsitteellisesti kikkaillen mielekkäämpää. Miksi rähistä tunti verenmaku suussa futiskentällä ja mennä sitten rituaalinomaisesti yhdelle oluelle, kun voi ottaa kaveriporukan, jalkapallon ja kopan kaljaa ja urheilla koko illan?

Voita leivälle ja noka kohti mielekästä ruumiinkulttuuria

Muuttamalla urheilusuoritukset elämäntapaansa nähden miellyttävämmäksi ja osaksi itse elämäntapaa suorituskeskeisyys saa lentää niihin liekkeihin, joista se kohosi ihmispoloa räikkäämästä. Mielen ja sen kaikkien prosessien leppoisa läsnäolo saattaa kehittää tehokkaintakin

liikuntaa tehokkaammin. Kiitos tästä kuuluu placebo-efektille!

Urheilun kuivalle näkkileivälle voi laittaa vähän voita päälle. Kyse ei ole mistään kuukaudeksi downshiftaamisesta, vaan prosessista, jota käydään läpi sekä mielellä että keholla. Sopivan läski mentaliteetti tekee lisäksi liikunnasta kuin liikunnasta hauskaa, jopa rautakuurista. Kyllä se **Schwarzeneggerinkin** isäntä veisti – ja veistää edelleen – mieltään siinä, missä kehoankin. Urheilun läskiysi

on kaunis asia. Alfa-urosta tai kehonsa vankina olevaa neroa enemmän ihmisyksilöt pitävätkin kai ihmisistä, jotka ovat sinut itsensä kanssa tai erään filosofin sanoin ”ovat löytäneet yhteyden kehonsa, mielensä ja tekojensa kanssa”.

Teksti: Joonas Rajatalo//

Kuvitus: Johan Talja



MUSAPLEKSIT: LÄSKIPÄISTÄ PUNKKIA



NOFX nimisen punkkibändin laulaja/basisti **Michael John Burkett**, lempinimeltään **Fat Mike** sai läskipäisen idean 1990-luvun alkutaipaleella. Fat Mike päätti perustaa ex-vaimonsa kanssa levy-yhtiön, jonka nimessä esiintyisi sana läski. Mike nimesi oivaltavasti levylafkan **Fat Wreck Chords**iksi joka kuulostaa ääneen lausuttuna **Fat Records**. Kymmenen pyöreää pistettä tästä Fat Mikelle!

Tämä ihrainen levylafka päätti julkais- ta mm. punk-kokoelmalevyjä. Kun kokoelmalevyllä mietittiin nimeä, saivat Fat Mike & Co uuden tukevan idean. He päättivät antaa ensimmäiselle kokoelmalevyllä nimeksi **Fat Music Volume I: Fat Music For Fat People**. Tällä nimellä haluttiin parodioida **The Cramps**-yhtyeen kokoelmalevyä **Bad Music For Bad People**. Suorastaan nerokkaan mittavaa. Ja näin Mike korjasi pönäkän papukaijamerkin kotiin. Ja tottakai levyllä päätyvä musiikki valittiin punkbändien muhkeimmista sinkkubiiseistä. Ja näin silava pistettiin tirisemään ääniaalloilla.

Huomattin, että lihava kokoelmalevyttä- lö toimi. Oli itsestään selvää, että seuraavan kokoelman nimi liittyisi tukevasti edelliseen ja muodostaisi pullean jatkumon. Nimi seuraili Darwinin tuttua teoriaa mukaillen **Fat Music Volume II: Survival Of The Fattest**.

Fat Music Volume IV: Life In The Fat Lane nappasi nimensä todennäköisesti **Cherie Bennettin** samannimisestä kirjasta. **Publishers Weekly** vertaa Bennettin kirjan lukukokemusta maapähkinävoita sisältävien **M&M**-karkkien ahmimiseen proteiinin tarpeen tyydyttämiseksi, samalla tavalla koukuttavaa on uppoutua Bennettin toisinaan keinotekoisiiin näkemyksiin painokysymyksistä.

Bonusena tuli myös uusi kokoelmalevysar- ja. Tuon kokoelmalevysarjan nimeksi annettiin luonnollisesti **Fat Club**. Ainoastaan etuoikeutetut läskiklubin jäsenet saivat joka kuukausi, muuta- man kuukauden ajan 7" sinkun postiluukkuunsa. He saivat erikoiskohtelua osakseen kuten läs- kin leveästi elävät kuninkaalliset konsanaan.

Lopuksi mietin, kuinka paljon kiljua punkkarit, Mike ja kumppanit, olivat pöntöstä kipanneet, kun jotain näin luovaa olivat keksineet. Eipä siinä mitään. Kelpo punkit lahjoittivat osan kokoel- malevyjen tuotosta hyväntekeväisyyteen. Näin läski idea valjastettiin auttamaan yhteiskuntaa. Harvoin läski on ollut jotain näin terveellistä.

Teksti: Matias Koponen//

Kuvitus: Hanna Peuraniemi

RASVAKUDOKSESTA, SEN PUUTTUMISESTA JA EMPAATTISESTA KIRJOITUSKÄYTÖKSESTÄ



Muun perjantai-iltapäivänä vaelsin Kalliossa ravintolaan, jossa istui sängen kirjava joukko teologeja. Seuraan liityttyäni Kyyhkysen päätoimittaja Rajatalo pian kysäisikin: ”etkö tahtois kirjoittaa artikkelia läskiyydestä ja uskonnosta?” Hetken mietittyäni innostuin asiasta - vaikka pystyisin halutessani piiloutumaan vaikka lyhtypylvään taakse nykyisessä kunnossani ja syysmyrskyt heittelevät kehoani pitkin pääkaupunkiseutua.

Varaudun siis tähän työhön mahdollisimman rasvaisella ruoalla. Englannin kielen sana olisi kai sacrilicious. Salama iskeköön päähäni ja kuolema koittakoon aamulla kun nyt syön, juon ja nautin elämästä. Pahoitteluni seuraaville: **Muhammed, Siddharta Gautama, Ganessa** ja muut: pysymme nyt pitkälti oman uskontomme kentällä. **Ganeshalle** pähkinöitä, minulle lisää perunalastuja. Kysykäämme täten läskistä. Miten se näkyy (ehm..anteeksi)?

(jatkoa seuraavalla sivulla)

Mutta mietitäänpäs nyt pieni hetki. Mässäilyhän on kuolemansynti! Päässäni pyörii lista pyhimyksistä jotka heristävät sormiaan. Mutta sopiiko se nyt enää tälle ajalle missä ympäri vuorokauden auki olevat Alepat ovat täynnä mitä pyhäinhäväistyksellisimpiä herkkuja jotka varmasti jatkavat notkumistaan vatsan seudulla jos kohtuullisuuden hyve jää pölyttymään mielen syvyyksiin...

Perustuoppi vastaan Pinot gris

Jatkammeko juomalistan tarkkailulla, mes amis? Reformaattorithan olisivat hienon wittenbergiläisen vehnäjuomansa loputtua aivan yhtä lailla ykkösolutihilyn kanta-asiakkaita kuin ketkä tahansa janoiset, ja tuskin kukaan on nostamassa vastalauseita jos heidän työnsä nostetaan inspiroituneeksi. Ja eihän tässä nyt ilman palkintoja sovi jäädä jos työnsä kuitenkin tekee! Vai mitä sanotte, **herra Marx?**

Tasoitukseksi voimme opiskella mahaa maantieteen kannalta: pyöräytetäänpä karttapalloa kotoisan Euroopan kohdalle ja pian voi tehdä havainnon katolisten maiden olevan viinin viettelyksessä, kun taas protestantit suuntavat köynnösten ohi viljapelloille janonsa tyydyttääkseen. Itse olen oluen hylättyäni menettänyt kymmeniä kiloja, mutta eivätpä viinimaidenkaan pyhimykset kapeimmista ovista mahtuisi. Tämän lisäksi kesällä 2011 kun Pariisin Buttes Chaumont-puistossa istuskelin, en muista kenenkään olutta nauttineen mutta ihmisten ympärysmiinat vaihtelivat kuten kaikkialla, oli kaulassa krusifiksin kokoinen lisäpaino tai ei. Eli pullo tuskin yksin pyöristää hengenmiestä, ellei kohtuus ole täysin kateissa. Jatketaanpa keksipurkkia kohti. Nam.

” Itse olen oluen hylättyäni menettänyt kymmeniä kiloja, mutta eivätpä viinimaidenkaan pyhimykset kapeimmista ovista mahtuisi.”

Vatsan valtakunta – Kristuksen uusi kirkko?

Vai tehdäänkö nyt vatsalaukun jo valittaessa ensin pieni pysähdys kirjoituspöydän ääressä jonne käymme lähipizzerian kautta? Opiskelijakin voi huomata että kymmenen pisteen opintosuoritus voi stressin määrästä riippuen tuoda vaikka kymmenen lisäsenttiä vyötärölle. Useat tutkimuskohteet ovat sen verran nälän näivettämiä että liiallinen samaistuminen tuottaisi mahan murinaa ajalle sopimattomissa määrin. Ja väitänpä että useimpien mielestä herkkuruoka inspiroi kirkkohistorian esseetä paljon paremmin kuin riisikakkukavalkadi. Yksi hampurilainen, kiitos. Tai oikeastaan kaksi.

Koskaan en muista nähneeni **Martti Lutherista** kuvaa joka kelpaisi painonhallinnan esimerkiksi. **Tuomas Akvinolainen** ei myöskään voinut kaavun alle kätkeä kaikkea maallisesta olemuksestaan, mutta luostarin keksipurkin humistessa tyhjiyttään läheinen kirjahylly täyttyy huomattavasti korkealaatuisesta materiaalista. Olisi vaikea olla sivuuttamatta johtopäätöstä: hyvä teologia vaatii hyvää ruokaa ja juomaa. Ja kuten jo huomasimme aiemmin, hyvä ruoka voi olla sekä inspiraatio että palkinto. Pulleutta siitä voi seurata mutta hengen ravinto oikeuttaa kaiken, ja vanha sananlasku toteaa jo valmiiksi että pyöreä on kaunista. Missä punaviinini on?

Kirjoittaja: Antti Piirainen//

Kuvitus: Hanna Peuraniemi

VIERASMAA

Pitää TYT:läiset höngässä



Hengelliset läskit

Vatsanympäristön ainoana kommentoimisen arvoisena alueena kokeva Vierasmaa jatkaa kulinaarista sarjaansa. Suomen tiedostava ja painoindexinsä jatkuvasti moittima tiedostavaisto on näet saanut uuden kohteen vihalleen. Uusin muodikas inhon aihe on karppaaminen, jonka parhaamisen kautta jokainen tiedostava, mutta uumansa kadottanut hyvyyden lähettiläs voi hyvin unohtaa sen faktan, että todellisuudessa itse kuluttaa noin kolminkertaisen määrän energiaa ihmisen varsinaiseen ravinnontarpeeseen nähden.

Aiemmin horisontaalisesti haasteellisia (ent. läskit) voitiin syyllistää mässäilyn kohtuuttomuuksista muistuttamalla vaikkapa Biafran pittoreskien pallomahojen kärsimyksistä. Nyttemmin liiallinen osuus mediamme täyttävistä Kristillisistä ja Moraalisista Ihmisistä on jo suosituspainorajojen tuolla puolen, joten silkka silava ei enää kelpaa pilkan perusteeksi.

Täten on tullutkin aika suorittaa kristinuskon historiassa tyypillinen operaatio, ongelman hengellistäminen. Kun jokin totuus on käynyt niin kuluneeksi, ettei se enää pidä edes pitkin hampain ja hyvillä tahdoin paikkansa, niin sen totuusarvo muuttuu siten, että se olekaan totta, vaan hengellisesti totta. Täten entiset läskit, vähemmistö, joka on nykyään itse asiassa enemmistöä, onkin tullut hyväksyttäväksi, sillä he eivät enää hengellisessä mielessä ole läskejä. Hengellisessä mielessä läskiä on nykyään kamppailla ihmismäisen vartalon puolesta. Läski on kiva, normaali ihminen. Hengellinen läski eli karppaaja on henkilö, joka uskaltaa kontrolloida kalorien vastaanottoaan epäilyttävän metodisesti ja itsekuria harjoittaen. Tokihan tällainen vatsanpalkvonta on paheksuttavampaa kuin sellainen halvan paskaruonan itseensä ahtaminen, että ranskalaisia maksantuotantohanhiakin hirvittäisi.

Asia on jopa niin vakava, että Suomen Spiritüellin ja Veronkeräysoikeudellisen Kirkon arkkipiispa Leo tunsu tarpeelliseksi kirjoittaa paastoamista koskevan paimenkirjeen, jossa hän ohjasi uskovaisia pidättäytymään ruoan ylennauttimisen sijaan karppaamisesta. Tämä on ymmärrettävää ainoastaan siinä mielessä, että kohtuullisen ravinnon käyttämisen puolesta kamppaillessaan korkeastipyhitetty arkkipiispa Leo olisi vielä epäuskottavampi kuin elitististä ravitsemusta vastustaessaan. Muhkean vatsakummun takaa kun on vaikea puhua paastoamisen opettaman kohtuuden näkyvistä vaikutuksista – joten on mieluummin puhuttava tässäkin kolumnissa mainituista hengellisistä vaikutuksista. Niistä jotka eivät näy missään.

kirjoittajat ovat hengellisiä karppaajia (painonmenetyks ei näy missään)



”Joulunvieton syyhän on objektiivinen tosiasia. Valo syttyi, Jeesus syntyi, enkeli sen tiedon toi ja siksi joulua vietetään.”
- Martti, VT eksgetiikan professori



Teksti: Raakel Koittola // Kuvat: Annastiina Metsola

GRASSO QUATTRO STAGIONI ELI RASVAINEN VUODENKIERTO

Ystävät, lähtekäämme kevästä. Se on tunnetusti keveä. Suomen kansa tähtää aina kesäksi rantakuntoon, mielellään ensi vuodeksi. Uuden vuoden lupauksia ei kannata tehdä turhaan. Kevät tuo ainakin lupauksen elämästä ja piknik-kauden aloittajaisista. Pian pääsemme pussikaljalle rankan kinkunsulattelun vastapainoksi. Luonto herää, muttei siitä saa apetta pöytään. Työtäkin riittää ylitöiksi asti. Sen synnyttämästä stressistä ravintoympäri pyörähtää taas raiteiltaan.

Viimeinen lumi sulaa ja kevät vaihtuu kesäksi. Ulkoilma ja terassit houkuttavat kesäduunaria. Illat puistoissa, festareilla ja mökeillä ovat teeskentelyä ilman hyvää seuraa, ruokaa ja juomaa. Kansa juhlii, tanssii, keventää työn ja treenin tuomaa taakkaa ja vaipuu suven transsiin. Näkyvää hikoilua on syytä välttää, paitsi maalaisten seurassa. Siellä luottamusta herätetään, eletään ja luotetaan yhteisessä hajussa.

Syksyn ensi lehdet laskeutuvat. Uusi aika ja uudet harrastukset odottavat aloittajaansa. Kesänjuhlat ja maltaiset janojuomat ovat tehneet tehtävänsä: rasvaa on yli tarpeen. Seuraa niskasta tartunta arkeen, väkevä sellainen. Isketään salille,

hikoillaan ja tarkastetaan tuoreimmat rimanalituspaikat. Ankkuroituminen totuuteen: ihmisen hän on sitä, mitä hän syö. Tuskainen startti harrastukselle, uusi kokemus, ruumis väsy ja tuntee tehneensä jotain. Hyvä alkku vaihtuu houkuttukseen. Ehkäpä uusi dieetti palauttaa tasapainon? Onneksi on syksyn satoa, mistä tehdä vaikka kantarellikeittoa. Sekaan laitetaan kunnolla sitä voita!

Talven tullen kaamos käy päälle. Heikkomielisesti kohtuullisuudesta ei ole iloa sen enempää kuin korvavalostakaan. Piristys ja apu löytyvät herkuista. Suklaata, leipomuksia ja juhlintaa jälleen! Jälkijunasta lähtee käyntiin moraalinen krapula, joka saa avaamaan terveyslehden: hiilarit pois ja hyötyliikuntaa. Tässäpä lukijalle eväät selvitä jälleen kaidalle tielle. Ystäväni, tämä ei tapahdu hetkeäkään liian myöhään. Nimittäin koittaa joulun aika. Kohta saa taas syödä niin, että sattuu. Onneksi on sitä luumukeittoa. Se kuulemma auttaa ummetukseen.

Onneksi kohta alkaa uusi vuosi ja uudet kujeet. Vielä elää toivo kohtuullisuuden hyveestä.

- Metsien runopoika

”Joulua vietetään Jeesuksen syntymän muistoksi. Kirjallisuuden kannalta joulu on aina ollut varsinkin lasten kannalta tärkeä. Mitä kauemmas mennään historiassa, sitä uskonnollisempia teemoja esiintyi varsinkin joulukalentereissa. Nykyisin paljon esiintyviä tonttuja ei ollut, vaan niissä kuvattiin Raamatun tapahtumia. Natsit taas yrittivät kokonaan häivyttää joulun. Vaikka joulusta pyrittiin päällisin puolin saamaan perinteisen näköinen, taustalla oli natsien oma ideologia.”
- Tuija, Kirkko- ja kirjahistorian dosentti



”Joulu on kinkunsyönnin juhla. Joulua vietetään siksi, että ihmiset söisivät hyvin perheensä kanssa.”
- Sikamies, valt. kand.

OIKOTIE ONNEEN

Ihmeellistä touhua nämä nykyiset ruokatrendit. Täysin puun takaa tulivat iltapäivälehti- en otsikot, joissa vuorollaan jokainen julkisuuden henkilö, presidenttiehdokkaita myöten, ilmoittautuivat ”karppaajiksi”. Hirveä laihdutusvimma päällä kaikilla ja oikotie läskien hallintaan vaikuttaa olevan se, että jätetään hiilihydraatit pois ruokavaliosta.
Ei näin.

Läpi ihmiskunnan historian on ymmärretty, että läski kertyy epäterveellisestä ruuasta ja liikunnan puutteesta. Mihin se nyt on unohtunut? Ihmiset, ei niissä hiilihydraateissa mitään vikaa ole, kunhan osaa katsoa missä muodossa ne syö ja milloin. Eikä siinä laihuudessa edes ole mitään erityisen hienoa. Venäjällä on tiedetty jo vuosikymmenet, että sopivasti pyöreät ihmiset ovat terveemmän näköisiä kuin laihat. Niin kauan kuin läskeistä ei muodostu terveyshaittoja, niiden olemassaolo on sangen suotavaa. Muuttamalla asennettasi vallitseviin kauneusihanteisiin voit saavuttaa tyytyväisyyden omaan vartaaloosi kaikkein nopeimmin.

Lopeta siis hyvä ihminen se ianikuinen laihduttaminen ja toimi seuraavasti:

- 1) Ota paita pois ja mene peilin eteen seisomaan.
- 2) Tee pientä ylös-alas -liikettä jaloillasi, siten että tunnet kuinka vatsa hyllyy.
- 3) Katso peilin kautta vatsaasi samalla kun hyllyttelet sitä ja hymyile itsellesi
- 4) Kanna läskisi ylpeydellä ja iloitse kaikista niistä herkuista, jota ikuisella laihdutuskuurilla olevat ystäväsi eivät suostu nauttimaan.

Pilatus jr.

(Kirjoittaja on kuntosalilla rehkimiseen kyllästynyt vatsansa ystävä)

MIETTEITÄ VIRVOITUS- JUOMATEOLLISUUDESTA

Maailmamme on täynnä limonaattia. Hyvinvointivaltion hysteriset lapsoset ovat tunteil-
leen turtia, yleensäkin arjessaan intohimoita ja näkemyksettöminä. Ei ole väliä onko ulkona
kirpeän otsoninkatkuinen syysaamu vai tuonelan julmuutta kumiseva lumimyräkkä, sosi-
aalidemokratian perillisen mieleen ei kirvoitu sen kummempia välkähdyksiä suuruuksista,
syvyyksistä tai semmoisista. Toista se on kahvipöydässä, kapakissa tai koirankusetuslenkil-
lä, kun erehtyy ääneen loitsimaan yksinkertaisen yhdyssanan 'virvoitusjuomateollisuus'. Jo
leimahtaa silmä ja karahtaa kurkku: pääasia että asiasta on sanottavaa, oli asiaa tai ei.

Jotkut eivät siedä limonaattia. Turhuudeksi kutsuvat. Niin, onhan niissä E-koodeja. Ham-
maslääkäriliitto kiittää työpaikkojensa säilyttämisen johdosta. Amerikkalaisuus jäytää
sielujamme. Mitäpä tuohon alkaa vastaan väittää. Länsinaapurihan aiheesta osaa sivi-
tyneesti sanella: läskedryck, läskijuomia rahvaalle. Akvaviittia sitten aatelille, kiitos.

Toisille limonaatti on sodan jatke toisin keinoin. Kaikilla on yhtenäinen ihmisarvo ja kaik-
ki ovat lain edessä tasa-arvoisia – vaan auta armias, jos pullossa ei olekaan aitoa Co-
ca-Colaa. Pepsinjuojien kanssa sentään tullaan toimeen, punamultayhteistyö ja hyvät
veljet, perinteitä on riittämiin. Mutta mitä tehdä kun rajojen yli tunkee kiihtyvällä tah-
dilla kaikenlaisia natsi-Siwan korvikkeita kittaavia ghettoordeja? Onko tässä vääjää-
mättä käymässä niin, ettei maailmaa voikaan jäsentää kulutustottumusten avulla?

Herra varjele meitä maailman tosiasioilta!

Teksti: Antti Virnes//

Kuva: Annastiina Metsola





RETROPELIKORNERI X2

Retropelikornerissa ollaan tällä kertaa hieman tuohtuneita videopelien käännöspolitiikasta.

80- ja 90-luvulla pelit yleensä kulkivat ensin Japanista Jenkkeihin ja sieltä Eurooppaan - jos kulki-
vat. Monesti peli, joka vaikutti liian omituiselta ja monimutkaiselta sisällöltään tai pelikonseptiltään, jäi kääntämättä Jenkeissä. Seurauksena oli, ettei peli ilmestynyt Euroopassakaan. Kyse oli pelaajien aliarvioinnista, jota Nintendo of America harrastaa vielä tänäkin päivänä. Välillä päätös olla kääntämättä peliä johtui yliherkästä sensuuripolitiikasta, välillä päätöksissä ei ollut mitään logiikkaa, kuten tapauksissa, joissa peleistä käännettiin satunnaisia osia. Tapahtunutta vahinkoa on saatu hieman korjattua jälkikäteen emulaattoreilla, mutta NoA:n kielteinen lokalisoitipolitiikka 90-luvulla on anteeksiantamatonta.



Pelitesti aloitettiin tällä kertaa Sega CD -konsolilla. **Snatcher (1.)**(alunperin 1988, Sega-CD 1994) on **Metal Gear Solidin** luoneen, **Hideo Kojiman**, Visual novel -peligenreä edustava cyberpunk-dekkari-seikkailu. Ohjaaminen ja eteneminen tapahtuu pääasiassa valitsemalla komentoja listasta (tyyliin **Deja vu/ Shadowgate** NESille tai **Ace Attorney** -sarja Nintendo DS:lle). Ääninäytetty, upeasti kirjoitettu ja animoitu peli lainaa elementtejä Blade Runnerista ja Terminaattorista, minkä pitäisi saada jo kiinnostuskäyrän nousemaan. Snatcherin henkinen jatko-osa **Policenauts (2.)**(1994) jäi julkaisematta kokonaan Japanin ulkopuolella. PLYstation-versiosta ryhdyttiin

tekemään fanivetoista käännös- ja koodaustyötä ja vuosien odotuksen jälkeen julkaistiin käännös-patch (tiedosto, joka kääntää pelin käyttöliittymän ja dialogin englanniksi) Kojiman syntymäpäivänä 2009. Kyseessä lienee laajimmin uutisoitu epäkaupallinen ja laiton käännöstyö videopelien historiassa.



Policenauts on animaatiostudion kanssa toteutettu scifi-dekkari, jossa melkein koko dialogi on ääninäytetty, tosin japaniksi. Käännöstyö pelin kehittäjän ja julkaisijan **Konamin** toimesta loppui siihen, että englanninkielisen dubbauksen ja kuvan synkkäminen tuotti hankaluuksia. Pelin patchaamisen ja tolkkuttoman emulaattorisäädön jälkeen allekirjoittanut sai pelin toimimaan eikä riemulla ollut rajaa, peli oli todella mainio. Pikkutarkat yksityiskohdat ja uskottavan lähitulevaisuuden visioiminen korvasivat hieman kornin dialogin ja ennalta-arvattavan juonen puutteita. Milloin olet viimeksi kuullut videopelin sivistävän sinua avaruusmatkustamisen vaikutuksista ihmisen luustoon ja aineenvaihduntaan?

To be continued...

...Onward!



Pelitestin alla oli myös muutama vain Japanissa julkaistu ja myöhemmin fanikäännetty peli. Dekkariteemalla jatkava **Famicom Detective Club part 2 (3.)**(1998) on SNESille vain Japanissa julkaistu, tekstipohjainen seikkailu. Sitä ei ole voinut ostaa kasettina kaupasta, vaan se on pitänyt ladata tyhjälle kasetille Nintendoon pystyttämistä automaateista. Käyttöliittymältään FDC2 on samanlainen kuin Snatcher tai Policenauts. Johtolankojen ja haastatteluiden avulla selvitetään koulutyön mysteeristä murhaa. Sorminäppäryyttä ei vaadita, ja järin vaikeita arvoituksia FDC2 ei tarjoa, mutta



tunnelmaa piisaa senkin edestä. Nopean pelitestin sai myös ahkeran faniyhteisön englannin kielelle kääntämät **Secret of Mana 2 (4.)**(1995, Japanissa nimellä Seiken Densetsu 3) ja **Ganpuru: Gunman's proof (5.)**(1997).

Näistä aiempi on yllättäin kuin **Secret of Mana** ja jälkimmäinen kuin **Legend of Zelda: A Link to the Past** villissä lännessä ufojen kera. Toisin sanoen on erittäin suositeltavaa googlata näistä itselleen joululomaksi pientä pelattavaa.



TUU POIS SIELTÄ
**SKYRIMISTÄ, HEIVAA
MODERN WARFARE 3 NURK-
KAAN JA ISKE SE EMULAATTORI
KÄYNTIIN! JOULURAUHAA!**

Retroilijat: Antti Virtanen & Matias Koponen

ASFALTTIVIIDAKON JULISTAJAT - Kuvitus: Anna Mäkituomas // Ajatus: Atto Hinkkanen



GRADUPÄIVÄKIRJAT - Kuvitus & ajatus: Ilari Lahtela



MAHTISANAT - Kuvitus: Hanna Peuraniemi // Ajatus: Antto Hinkkanen



SINUN TUKENASI OPISKELUSSA JA TYÖELÄMÄSSÄ!

Suomen kirkon pappisliitto on pappien, lehtoreiden, teologian maistereiden ja kandidaattien sekä teologian opiskelijoiden ammattijärjestö. Jäsenenä on yli 90 % maamme papistosta ja noin 1000 opiskelijaa.

Opiskelijajäsenet pääsevät vaikuttamaan Akavan kirkollisten ammattiliittojen päätöksentekoon omien edustajiensa kautta. Huomisen työelämää koskevia päätöksiä tehdään jo tänään!